

Má pohádková země

Hana Zagorová

Chodila jsem po lukách,
krásně volná, krásně bosá,
bez prstýnků na rukách,
jen v košilce lehoučké.

Tráva byla vysoká,
do pasu mě myla rosa.
Odemkla jsem tajný práh
pohádkové země své.

Byl modrý letní krásný den
a v trávě senzační,
jak nádherný a živý sen,
potůček průzračný.

Mě chvíli nad tím zázrakem
tál v očích dík i pláč,
když pila jsem z něj polibkem,
on šeptal není zač.

Potom slunce začlo hřát,
prozářilo každou chvílku,
modré ticho bez lidí,

sametové louky, pláž.

Já lehla jsem si do trávy
a zanevřela na košilku,
vždyť jsem v tajné zemi své,
všude kolem lesů stráž.

Má louka snů je pohádkou,
můj ráj, kde jsem jak v snách,
tam žádné cesty nevedou
a nejsou na mapách.

V té krásné zemi zázračné,
o které já jen vím,
já v trávě rosou stříbrné
tě jednou políbím.